

ບົດລາຍງານສະຖຽນລະພາບດ້ານການເງິນສາກົນ

ສະພາບຕະຫລາດຫລ້າສຸດ

ມັງກອນ 2009

ຕະຫລາດການເງິນໃນທົ່ວໂລກ ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງການສືບເນື່ອງໃນການຫລຸດຜ່ອນໜີ້ລົງ ໄດ້ກົດດັນ ເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດ ລົດຖອຍລົງເລິກຕື່ມອີກ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີບັນດານະໂຍບາຍແບບຜ່ອນຄາຍຕ່າງໆ, ແຕ່ລະບົບການເງິນ ຍັງຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມເຄັ່ງຕຶງ. ນອກຈາກນັ້ນ, ເງື່ອນໄຂທາງດ້ານເສດຖະກິດ ທີ່ກຳລັງ ອ່ອນແອລົງ ພວມກໍ່ໃຫ້ເກີດການຫລຸດລົງເບື້ອງຊັບສິນ ເປັນຈຳນວນຫລາຍ ແລະ ໃໝ່ ໃນບັນດາສະຖາ ບັນການເງິນ. ເພື່ອຕອບຮັບກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວ, ໃບສະຫຼຸບຊັບສິມບັດ ລ້ວນແຕ່ຖືກບັນທອນລົງ ໂດຍຜ່ານ ການຂາຍຊັບສິນ ແລະ ການໝົດອາຍຸຂອງສິນເຊື້ອທີ່ຮອດເວລາ. ການປະຕິບັດເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ເພີ່ມຄວາມກົດ ດັນ ຕໍ່ລາຄາຊັບສິນ ແລະ ສິນເຊື້ອທີ່ມີຢູ່ຫລຸດລົງ. ການພິ່ນຟູ ຂົງເຂດການເງິນໃຫ້ປະຕິບັດງານ ຄືນໄດ້ ແລະ ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ແມ່ນພິ່ນຖານອັນຈຳເປັນ ໃນການພິ່ນຟູເສດຖະກິດ. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຖ້າມີການ ປະຕິບັດການຢ່າງຕັ້ງໜ້າທັງບັນດາຜູ້ວາງນະໂຍບາຍ ແລະ ບັນດາຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຕະຫລາດ ແມ່ນ ສິ່ງຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບປະກັນຂະບວນການຫລຸດໜີ້ລົງທີ່ຈຳເປັນ ໃຫ້ເປັນໄປຕາມຂັ້ນຕອນຫລາຍຂັ້ນ. ສາມວິທີການ ມະຫາພາກ- ລວມເຖິງການສະໜອງສະພາບຄ່ອງ, ການອັດສິດເງິນທຶນເຂົ້າ, ແລະ ສະສາງບັນດາໜີ້ສິນ ທີ່ມີບັນຫາ - ຄວນຈະປະຕິບັດຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ໂດຍໄວເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ ໃບສະຫຼຸບຊັບສິມບັດ ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ, ກໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຮ່ວມມືລະດັບສາກົນເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມ ເປັນເອກະພາບ ແລະ ຄວາມສອດຄ່ອງ ຂອງນະໂຍບາຍ ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອສ້າງສະຖຽນລະພາບດ້ານ ການເງິນຄືນໃໝ່.

ຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສະຖຽນລະພາບດ້ານການເງິນຍິ່ງ
ທະວີຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ ເດືອນ ຕຸລາ 2008 ເປັນຕົ້ນມາ.
ຄວາມສ່ຽງດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ ແມ່ນໄດ້
ເພີ່ມຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ ການເຕີບໂຕໃນທົ່ວໂລກ
ໄດ້ຫລຸດລົງຢ່າງແຮງ ພ້ອມໆກັບການຫລຸດຖອຍ
ລົງຢ່າງໄວວາຂອງການຄ້າສາກົນ. ຄວາມສ່ຽງ
ດ້ານສິນເຊື້ອໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນອັນເນື່ອງມາຈາກ
ການຊຸດໂຊມລົງຂອງບັນດາເງື່ອນໄຂທາງເສດຖະ
ກິດ ແລະ ດ້ານການເງິນ
ໄດ້ລົງຜົນເຮັດໃຫ້ການສູນເສຍ ເງິນກູ້ຫລາຍຂຶ້ນ.
ໃນເວລາດຽວກັນ, ການພ່າຍພົ
ຈາກຄວາມສ່ຽງດ້ານຊັບສິນ ແລະ ເງື່ອນໄຂ
ຕະຫລາດ ທີ່ ຂາດສະພາບຄ່ອງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົ້ນທຶນ
ເງິນກູ້ ເພີ່ມຂຶ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ
ອັດຕາການປອດຄວາມສ່ຽງ ກໍ່ໄດ້ ຫລຸດລົງ ໂດຍການ
ນຳໃຊ້ນະໂຍບາຍເງິນຕາແບບ ຜ່ອນຄາຍ.
ບັນດາປະເທດເສດຖະກິດຜື່ນເດັ່ນ ລ້ວນແຕ່ ໄດ້
ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມ ຫຍຸ້ງຍາກດ້ານ ເສດຖະກິດ
ແລະ ດ້ານການເງິນຂອງປະເທດທີ່ມີ ເສດຖະກິດກ້າວ
ໜ້າແລ້ວ, ແລະ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່
ບັນດານັກລົງທຶນພາກເອກະຊົນຈຳເປັນຕ້ອງ ໄດ້ຖອນ
ເງິນຄືນອອກຈາກບັນດາປະເທດທີ່ມີເສດຖະກິດຜື່ນ
ເດັ່ນນັ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕົ້ນທຶນດ້ານການເງິນຈະ
ລົບລ້າງຜົນປະໂຫຍດທາງເສດຖະກິດ ຂອງບັນດາ
ປະເທດເຫລົ່ານີ້ ຊຶ່ງໄດ້ສ້າງໄວ້ໃນໄລຍະບິຜ່ານນີ້.
ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫລືອຂອງລັດຖະບານທີ່ໃຫ້ການສະ
ໜັບສະໜູນຂະໜາດໃຫຍ່, ການປະຕິບັດງານດ້ານ
ຕະຫລາດເຖິງ ທ້າຍປີ 2008 ໄດ້ປັບປຸງປະເພດ

ຊັບສິນຈຳນວນໜຶ່ງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການກະທົບ
ເຊິ່ງກັນລະກັນທາງລົບ ລະຫວ່າງ ເສດຖະກິດ ແລະ
ຂະແໜງການເງິນ ໄດ້ທະວີຄູນຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ ວິກິດ
ການດ້ານສິນເຊື້ອໄດ້ລົງຜົນກະທົບແຮງຂຶ້ນ ແລະ
ຂະ ຫຍາຍໄປທົ່ວໂລກ, ຊຶ່ງຄວາມ
ໝັ້ນໃຈລະຫວ່າງຝ່າຍ ເຂົ້າຮ່ວມດ້ານການເງິນ
ຍັງຢູ່ໃນພາວະໜ້າກັງວົນ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ຜົນ
ກະທົບທີ່ໜ້າຕົກໃຈຕໍ່ກັບ ລາຍໄດ້ ຂອງ ທະນາຄານ
ແລະ ຂ່າວຮ້າຍດ້ານເສດ ຖະກິດອື່ນໆ
ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ກົດດັນຕໍ່ການເຊື່ອມ
ຖອຍຕໍ່ລາຄາຫຸ້ນທຶນຂອງທະນາຄານ, ຕົວເລກຜິດ
ດ່ຽງໃນການແລກປ່ຽນສິນເຊື້ອທີ່ກວ້າງອອກ ໄປສູ່
ລະດັບ ສູງທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສ່ຽງທົ່ວລະບົບ
(ຮູບພາບ 1.1 ແລະ 1.2). ເຖິງແມ່ນວ່າ
ໄດ້ມີການອັດສິດເງິນທຶນ ສາທາລະນະເຂົ້າສູ່ລະບົບ,
ແຕ່ຫລາຍ ທະນາຄານໃນ
ທົ່ວໂລກອາດຈະບໍ່ມີເງິນທຶນພຽງພໍທີ່ຈະຮອງຮັບກັບ
ຄວາມເຊື່ອໂຊມຢ່າງໜັກໜ່ວງຂອງ ເສດຖະກິດ
ໂລກ.

ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຕິດຕາມຂະໜາດ ແລະ
ການຂະຫຍາຍອອກຂອງໜີ້ສິນ ທີ່ເກີດຈາກ
ບັນດາສະຖາ ບັນການເງິນ, ໄປພ້ອມໆກັບ
ຄວາມກົດດັນດ້ານ ເງິນທຶນທີ່ສູງຂຶ້ນ,
ໄດ້ເຮັດໃຫ້ບັນດາຜູ້ວາງ ນະໂຍບາຍ
ຍາກທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາວິກິດການດັ່ງກ່າວ. ບັນດາ
ສື່ກາງດ້ານສິນເຊື້ອ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ແມ່ນຖືກ
ທຳລາຍຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມ

ຫຍຸ້ງຍາກຕໍ່ກັບການຄາດຄະເນໃນການຟື້ນຟູຄືນ ແລະ ຄວາມອາດສາມາດຂອງບັນດາສະຖາບັນ ທີ່ຈະດຶງດູດເງິນທຶນທີ່ຈຳເປັນຈາກບັນດານັກລົງ ທຶນເອກະຊົນ. ເມື່ອບັນດາຜູ້ວາງນະໂຍບາຍຂາດ ການກະທຳທີ່ໜັກແໜ້ນ, ສະຖານະການນີ້ຍິ່ງຈະຊຸດ ໂຊມລົງຕື່ມ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ບັນດາທະນາຄານ, ທັງບັນດາປະເທດທີ່ກ້າວໜ້າແລ້ວ ແລະ ບັນດາ ປະເທດທີ່ກຳລັງຂະຫຍາຍຕົວ ມີການຮ່ວມມືກັນ, ແລະ ການຊ່ວຍເຫລືອມີຂອບເຂດຈຳກັດ, ບັນດາ ຫົວໜ່ວຍເອກະລາດ, ຈະປະເຊີນຕໍ່ຄວາມສ່ຽງທີ່ພວກ ເຂົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຊຳລະໜີ້ສິນຈຳນວນຫລາຍທີ່ມີ ກຳນົດໃນຊຸມປີທີ່ຈະມາເຖິງ.

ນອກຈາກລະບົບທະນາຄານແລ້ວ, ບັນຫາດ້ານ ລະບົບທີ່ໜ້າເປັນຫ່ວງ ພວມເພີ່ມຂຶ້ນຕໍ່ ກັບບັນດາບໍລິ ສັດປະກັນໄພ ແລະ ກອງທຶນບຳນານ. ບັນດາບໍລິສັດ ປະ ກັນໄພ

ມີຄວາມສ່ຽງສູງຕໍ່ກັບຊັບສິນທີ່ຄຸນນະພາບ ເຊື່ອມຖອຍຢ່າງແຮງ. ກອງທຶນບຳນານ ກໍ່ຖືກກະທົບ ຢ່າງໜັກໜ່ວງໃນເບື້ອງຊັບສິນ.

ການຫັກລົບຊັບສິນ ເພີ່ມຂຶ້ນ

ເຖິງປັດຈຸບັນນີ້, ທະນາຄານ ມີທຶນພຽງພໍທີ່ຈະທົດ ແທນຄືນຊັບສິນທີ່ຫັກອອກ, ແຕ່ວ່າ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມາ ຈາກ ການອັດສິດເງິນທຶນຈາກພາກລັດ ໃນໆວດທີ່ສີ່ (ຮູບພາບ 2). ບັນດາເງື່ອນໄຂດ້ານສິນເຊື່ອທີ່ຮ້າຍ

ແຮງຂຶ້ນ ທີ່ກະທົບຕໍ່ຕະຫລາດການເງິນເປັນວົງ ກວ້າງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການປະເມີນ ຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບ ຄວາມເປັນ ໄປໄດ້ຂອງການເຊື່ອມໂຊມລົງເພີ່ມຂຶ້ນ ໃນຊັບ ສິນເຊື່ອທີ່ເປັນ ຂອງ ສະຫະລັດ ທີ່ທະນາຄານ ແລະ ຂະແໜງການອື່ນຖືຄອງຢູ່ ຈາກ 1.4 ພັນຕື້ ໂດລາ ໃນບົດລາຍງານ GFSR ເດືອນ ຕຸລາ 2008 ຫາ 2.2 ພັນຕື້ໂດລາ. ການຊຸດໂຊມລົງນີ້ ສ່ວນ ໃຫຍ່ແມ່ນເກີດ ຂຶ້ນໃນສັດສ່ວນທີ່ອີງໃສ່ລາຄາ ຕະຫລາດໃນການປະ ເມີນ ຂອງ ພວກເຮົາ (ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຫລັກຊັບ), ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນໃນບໍລິສັດ ແລະ ທຸລະກິດຫລັກຊັບທີ່ ເປັນອະສັງຫາຣິມະຊັບ, ແຕ່ວ່າ ການເຊື່ອມໂຊມລົງ ກໍ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນກັບບັນຊີກູ້ຢືມຂອງບັນດາ ທະນາຄານ, ຊຶ່ງສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງສະພາບ ເສດຖະກິດໃນຕໍ່ໜ້າກຳລັງອ່ອນແອລົງ.

ໃນຕໍ່ໜ້າ, ທະນາຄານຈະຕ້ອງການທຶນອີກຫລາຍ ເມື່ອການຄາດຄະເນການຂາດທຶນຈະສືບຕໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ບົນພື້ນຖານຂອງໂລກ, ການຄາດຄະເນຂ້ອນຂ້າງ ຍາກທີ່ກຳນົດ, ແຕ່ວ່າສຳລັບທະນາຄານ ຢູໂຣບ ແລະ ທະນາຄານສະຫະລັດແລ້ວ, (ລວມທັງຄວາມສ່ຽງ ຂອງພວກເຂົາຕໍ່ກັບຊັບສິນຂອງຜູ້ອາໄສຢູ່ບໍ່ພຽງແຕ່ ຢູ່ໃນປະເທດສະຫະລັດ, ແຕ່ລວມທັງຜູ້ອາໄສຢູ່ ຢູໂຣບ ແລະ ບັນດາປະເທດທີ່ມີເສດຖະກິດກຳລັງ ຂະຫຍາຍ ຕົວ), ຕາມການຄາດຄະເນແບບຄ້າວງ ຂອງ ພວກເຮົາ

ສຳລັບການລົບທຶນອອກໃນໄລຍະລະຫວ່າງ ປີ 2009 ແລະ 2010, ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນທັກລົບ ດ້ວຍລາຍຮັບທີ່ຄາດໄວ້ວ່າຈະໄດ້ຮັບໃນໄລຍະ ເວລາ ດັ່ງກ່າວ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ທຶນສຸດທິທີ່ບໍ່ພໍ ຢ່າງໜ້ອຍ ມີປະມານຫ້າຮ້ອຍຕື້ໂດລາ. ສົມມຸດຖານນີ້ແມ່ນ ຄາດຄະເນສຳລັບກໍລະນີຂອງ ທະນາຄານສະຫະລັດ ແລະ ທະນາຄານຢູໂຣບ ເມື່ອລວມເຂົ້າກັນເປັນຈຳ ນວນເງິນທຶນໃໝ່ ແມ່ນພຽງແຕ່ພໍທີ່ຈະນຳເອົາ ຖານະການເງິນ ຂອງ ພວກເຂົາອອກຈາກສະພາບທີ່ ເຊື່ອມໂຊມກວ່າເກົ່າໄດ້. ນອກເໜືອກວ່ານັ້ນ, ມາດ ຕະການທີ່ໜັກແໜ້ນ ເພື່ອສະລ້າງບັນຊີສະຫລຸບຊັບ ສົມບັດ ທີ່ມີຊັບສິນສ່ຽງ ຂອງ ທະນາຄານ ຈະເປັນສິ່ງ ຈຳເປັນ ເພື່ອເພີ່ມລະດັບຄວາມໝັ້ນໃຈ ໃນລະບົບທະ ນາຄານ.

ກອງທຶນປ້ອງກັນຄວາມສ່ຽງ ແລະ ກອງທຶນຊ່ວຍ ເຫລືອ ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ລ້ວນແຕ່ຖືກກະທົບຢ່າງແຮງ, ຊຶ່ງກຳລັງປະສົບກັບສູນເສຍຊັບສິນຢູ່ພາຍໃຕ້ການ ຄຸ້ມຄອງ ຍ້ອນຜູ້ລົງທຶນເຄືອນຍ້າຍຊັບສິນໄປໄວ້ ບ່ອນທີ່ປອດໄພກ່ວາ. ການປະສານສົມທົບກັນ ທັງ ລາຄາຊັບສິນຫລຸດລົງ ແລະ ການປ້ອງກັນການຫລຸດ ຄ່າລົງຂອງຊັບສິນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດ ກອງທຶນປ້ອງກັນຄວາມສ່ຽງ ຫລຸດລົງປະມານ ເຄິ່ງໜຶ່ງໃນງວດສຸດທ້າຍຂອງປີ 2008, ຊຶ່ງ ສິ່ງທີ່ໜ້າ ເປັນ ຫ່ວງສະເພາະສຳລັບຕະຫລາດທຶນເຫລົ່ານີ້ ແມ່ນ ກອງທຶນປ້ອງກັນຄວາມສ່ຽງ ເປັນສັດສ່ວນທີ່ ສຳຄັນດ້ານສະພາບຄ່ອງທີ່ຄ້າຂາຍກັນໃນຕະຫລາດ.

ຊ່ອງຫວ່າງດ້ານການສະໜອງທຶນ ກວ້າງອອກ

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການອັດສິດເງິນທຶນເຂົ້າ ແລະ ການ ຄຳປະກັນ, ຕະຫລາດເງິນທຶນ ແມ່ນກຳລັງເປີດຢ່າງ ຊ້າໆ ສຳລັບທະນາຄານ. ຮູບແບບດ້ານຫລັກຊັບ ຂອງການກູ້ຢືມຍົກດຽວ ແມ່ນມີຈຳກັດ: ບັນດາຫລັກ ຊັບປັດຈຸບັນເກືອບວ່າຍັງຮັກສາໄວ້ ຢູ່ໃນໃບສະຫລຸບ ຊັບສົມບັດທັງໝົດ ຂອງຜູ້ອອກທຳອິດ ເພື່ອໃຊ້ເປັນ ຫລັກຊັບຄຳປະກັນ ຢູ່ທີ່ທະນາຄານກາງ, ໃນຂະນະ ດຽວກັນ ບັນດາທະນາຄານ ບໍ່ສາມາດກຳນົດຕົ້ນທຶນ ທີ່ປະສິດທິຜົນໄດ້ ສຳລັບ ໜີ້ສິນທີ່ບໍ່ຄຳປະກັນ ນອກຈາກວ່າລັດຖະບານ ໄດ້ຄຳປະກັນ ດ້ວຍໂຄງ ການຕ່າງໆທີ່ລັດຖະບານຄຳປະກັນ, ບັນດາທະນາ ຄານ ໄດ້ເພີ່ມທຶນຂຶ້ນຈຳນວນຫລາຍ ເພື່ອຮັກສາ ໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດຂອງຕົນ ໃຫ້ມີສະຖຽນລະ ພາບ.

ການອັດສິດເງິນເຂົ້າເພື່ອສະພາບຄ່ອງ ແລະ ການ ຕັດອັດຕາດອກເບ້ຍລົງ ຂອງທະນາຄານກາງ ລ້ວນ ແຕ່ພັກດັນເຮັດໃຫ້ອັດຕາດອກເບ້ຍລະຫວ່າງ ທະນາ ຄານ ຫລຸດລົງ, ແລະ ຄາດວ່າ ອັດຕາສ່ວນຕ່າງ ດອກເບ້ຍໄລຍະຍາວ ຄ່ອຍໆຫລຸດລົງຕື່ມອີກ (ຮູບ ພາບ 3). ເຖິງຢ່າງ ໃດກໍ່ຕາມ, ຫລາຍໆທະນາຄານ ສ່ວນໃຫຍ່ ຕ້ອງການສະພາບຄ່ອງທີ່ມີກຳນົດເວລາ ດົນກວ່າ, ສະພາບຄ່ອງສ່ວນໃຫຍ່ ທີ່ສະໜອງໂດຍ ທະນາຄານກາງ ແມ່ນຢູ່ໃນຮອບວຽນ ຂອງຕະຫລາດ ຊື້ຂາຍ ຂ້າມຄືນ, ຫລື ສິ້ນສຸດທີ່ທະນາຄານກາງ, ຊຶ່ງ

ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສ່ຽງ ດ້ານກຳນົດເວລາ ເພີ່ມຕື່ມ ອີກ (ຮູບພາບ 4). ຮູບແບບນີ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງ ຄວາມເປັນຫ່ວງ ຕໍ່ກັບຄວາມອາດສາມາດໃນ ດ້ານສະພາບຄ່ອງ ແລະ ຄູ່ຮ່ວມສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ກໍ່ຄືກັບຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ຕໍ່ກັບຈຳນວນເງິນ ທີ່ຈຳເປັນ ໃນການສະໜອງທຶນ ຕໍ່ກັບຊັບສິນໃນອານາຄົດ.

ໃນຕໍ່ໜ້າ, ບັນດາປະເທດທີ່ມີເສດຖະກິດກຳລັງ ຂະຫຍາຍຕົວ, ໂດຍສະເພາະບັນດາບໍລິສັດຜູ້ກູ້ຢືມ, ຍິ່ງມີຄວາມສ່ຽງທີ່ສືບຕໍ່ຊຸດໂຊມລົງ ແລະ ສິນເຊື່ອຖືກ ຫລຸດລົງ. ສະຖາບັນໃຫ້ກູ້ຢືມຕໍ່ກັບບັນດາປະເທດ ດັ່ງກ່າວ ຫລຸດລົງຢ່າງແຮງໃນງວດທີ່ສື່, ເພາະສະພາບ ເສດຖະກິດຢຸດສະງັກໄດ້ກະຈາຍໄປທົ່ວ, ປະກອບ ກັບທາງຢູໂລບ ກໍ່ມີບັນຫາການຫລຸດລົງຢ່າງແຮງ. ບັນດາຕະຫລາດພັນທະບັດທີ່ຜື່ນເດັ່ນ ກໍ່ປົດປະຕູ ໄປໄລຍະໜຶ່ງ ໃນງວດສື່, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີການ ອອກພັດທະນາບັດໂດຍສະຖາບັນທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງໃນ ເດືອນ ມັງກອນ(ຮູບພາບ 5). ເມື່ອບໍລິສັດເຂົ້າໄປກູ້ ຢືມທະນາຄານໃນໄລຍະສັ້ນ, ໂຄງສ້າງກຳນົດຊຳລະ ໜີ້ຂອງບໍລິສັດກໍ່ສັ້ນ ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສ່ຽງດ້ານ ກຳນົດເວລາຊຳລະສະສາງເພີ່ມຂຶ້ນ. ບັນດາ ຕະ ຫລາດ ເງິນທຶນກໍ່ຄອນແຄນຕໍ່ການໃຫ້ຢືມ ໃນມູນຄ່າໃຫຍ່ ທີ່ຕ້ອງການຢາກຢືມຕໍ່ ແລະ ບໍລິສັດກໍ່ປະເຊີນກັບສິ່ງ ທ້າທາຍຕື່ມອີກ ກ່ຽວກັບລາຍຮັບຫລຸດລົງ ເມື່ອເສດ ຖະ ກິດໂລກມີການຊະລໍຕົວ, ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ບໍລິສັດມີຄວາມ ສ່ຽງມີໜີ້ເສຍຫລາຍຂຶ້ນ.

ການສະໜອງສິນເຊື່ອ ຖືກຈຳກັດ

ຕະຫລາດລະຫວ່າງທະນາຄານ ກໍ່ຍິ່ງບໍ່ທັນປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ໄດ້ດີ ແລະ ສະພາບຄ່ອງພວມຖືກເກັບຮັກສາ ໄວ້ໂດຍທະນາຄານ, ລັດຖະບານ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າ ໄປສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນໃນບາງກໍລະນີ. ທະ ນາຄານໃດທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອດັ່ງກ່າວ, ຊ່ອງທາງທີ່ເປັນສືກາງ ໄດ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດງານໄດ້ສ່ວນໃດໜຶ່ງ. ນີ້ແມ່ນຫລັກຖານ ໃນການອອກກຳນົດໜີ້ ຂອງທະນາຄານ, ທີ່ໜີ້ສິນຂອງທະນາຄານ ທີ່ອອກ ມາໃນຫວ່າງບໍ່ດົນມານີ້ເກືອບທັງໝົດ ແມ່ນມີການຄຳ ປະກັນ ຂອງລັດຖະບານ. ຢູ່ໃນສະຫະລັດ, ແຜນງານ ໃບຊື້ຂາຍຫລັກຊັບໄລຍະສັ້ນຂອງ ທະນາຄານກາງ ແມ່ນປະສົບຜົນສຳເລັດ ໃນການກູ້ຊືບຕະຫລາດນີ້ ແລະ ແຜນງານການຊື້ຫລັກຊັບທີ່ເອົາຄຳປະກັນ ໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ອັດຕາດອກເບ້ຍຕ່ຳລົງ ແລະ ມີການອອກ ປະເພດຫລັກຊັບທີ່ທຽບເທົ່າ ເປັນຈຳນວນຫລວງ ຫລາຍ. ໂດຍສົມທຽບແລ້ວ, ການ ທຳງານຂອງບັນດາ ຕະຫລາດເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ເປັນທາງການ ແຕ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີການປັບ ປຸງຂຶ້ນເລັກນ້ອຍ- ໃນສະຫະລັດ, ຊັບສິນຄຳປະກັນ ຕໍ່ກັບປະເພດລົດຍົນ ແລະ ບັດໃຫ້ວົງສິນເຊື່ອ ໄດ້ປັບປຸງຂຶ້ນພຽງເລັກນ້ອຍ ແລະ ຊຶງເຂດທຸລະກິດ ອະສັງຫາຣິມະຊັບ ໄດ້ຊຸດໂຊມລົງ.

ການເຕີບໂຕສິນເຊື້ອໃນຂົງເຂດເອກະຊົນພາຍໃນ ແມ່ນ ກຳລັງຫລຸດລົງຫລາຍໆປະເທດ, ໃນຂະນະທີ່ ການເຕີບໂຕສິນເຊື້ອຂົງເຂດພາກລັດແມ່ນກຳລັງ ຂະຫຍາຍຕົວຂຶ້ນ (ຮູບພາບ 6). ແຕ່ວ່າປັດຈຸບັນ ການ ຫລຸດລົງຂອງສິນເຊື້ອ ແມ່ນມາຈາກມາດຕະຖານເງິນ ກູ້ທີ່ຮັດກຸມຂຶ້ນຂອງທະນາຄານ, ແຕ່ກໍ່ຈະຕິດພັນ ຫລາຍຂຶ້ນກັບການຫລຸດລົງຂອງຄວາມຕ້ອງການສິນ ເຊື້ອ. ແນວໂນ້ມນີ້ແມ່ນໄດ້ມີຫລັກຖານອ້າງອີງ ແລ້ວ ໃນຫລາຍໆທະນາຄານ ທີ່ໃຫ້ກູ້ຢືມຂ້າມແດນ, ຊຶ່ງບໍ່ ໄດ້ມີການແຈ້ງກ່ອນ ສຳລັບບັນດາປະເທດທີ່ມີ ເສດຖະກິດກຳລັງຂະຫຍາຍຕົວທີ່ອີງໃສ່ແຕ່ເງິນທຶນ ພາຍ ນອກ ເພື່ອຂະຫຍາຍສິນເຊື້ອພາຍໃນ ຫລື ສຳລັບ ການຄ້າຂາຍດ້ານການເງິນ.

ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ, ການຄ້າຂາຍການເງິນ ປາກົດວ່າຫລຸດລົງ ຢ່າງແຮງ ແລະ ຢ່າງນ້ອຍສ່ວນໜຶ່ງ ຂອງການຫລຸດລົງນັ້ນ ກໍ່ແມ່ນຍ້ອນທະນາຄານ ຄອນ ແຄນທີ່ຈະໃຫ້ ກູ້ຢືມ

ເພາະພວກເຂົາພະຍາຍາມຈະຫລຸດຜ່ອນຄວາມ ສ່ຽງຕໍ່ໃບສະຫລຸບຊັບສິນບັດຂອງຕົນ. ໃນເວລາ ດຽວກັນ, ຫລາຍໆລະບົບທະນາຄານ ໃນຢູໂຣບ ຕາເວັນຕົກ ຍັງຄົງມີຄວາມສ່ຽງສູງຕໍ່ກັບການເຊື່ອມ ໂຊມຂອງຄຸນນະພາບຊັບສິນ ໃນຕະຫລາດທີ່ກຳລັງ ຂະຫຍາຍຕົວໃນຢູໂຣບ (ຮູບພາບ 7). ໃນຂະນະທີ່ ການຮັບຮູ້ຄຸນປະໂຫຍດຂອງການກະຈາຍຄວາມ ສ່ຽງ, ຍັງມີຄວາມສ່ຽງ ທີ່ວິກິດການ ອາດຈະລະບາດ ອອກຕົ້ມ ເພາະການຕົກຕື່ນໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍ ລະຫວ່າງ ລະບົບທະນາຄານທີ່ມີຕະຫລາດທີ່ເຕີບໃຫຍ່ແລ້ວ ແລະ ມີຕະຫລາດກຳລັງເຕີບໂຕ.

ນະໂຍບາຍທີ່ວ່ອງໄວ ແລະ ເດັດຂາດ ແມ່ນເປັນສິ່ງ ທີ່ຈຳເປັນ

ກັບເຂົ້າມາສູ່ການແນະນຳດ້ານນະໂຍບາຍໃນຂົງ ເຂດການເງິນ ໃນບົດລາຍງານ GFSR ເດືອນຕຸລາ 2008 ໄດ້ ຍົກເອົາສາມວິທີການຕ່າງກັນ ເພື່ອແກ້ໄຂ ບັນຫາວິກິດການ:

ສະໜອງສະພາບຄ່ອງທີ່ພຽງພໍ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນເງິນທຶນເປັນໄລຍະ ຈາກທະນາຄານກາງ; ການຫັນປະກອບທຶນໃຫ້ ທະນາຄານ; ແລະ

ມາດຕະການແກ້ໄຂບັນຫາຊັບສິນ. ບົດລາຍງານ ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າເພື່ອໃຫ້ ນະໂຍບາຍ ການເງິນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ຈຳເປັນຕ້ອງມີການ ປະສານງານທີ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ ໃນລະດັບສາກົນ ເພື່ອຈຳກັດຜົນກະທົບທີ່ບໍ່ຈົງໃຈໃຫ້ເກີດລະຫວ່າງ ປະເທດ.

ເທົ່າທີ່ຜ່ານມາ, ມາດຕະການດ້ານນະໂຍບາຍ ເພື່ອ ຈະຈຳກັດການຂາດທຶນທີ່ອາດເປັນໄປໄດ້ ຂອງ ທະນາຄານ ແລະ ການອັດສິດເງິນທຶນ ຍັງບໍ່ທັນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລະບົບການເງິນມີສຸຂະພາບດີຂຶ້ນ. ຂະບວນການດັ່ງກ່າວເທົ່າທີ່ຜ່ານ ມາຍັງບໍ່ເປັນຊັ້ນ ເປັນອັນ-ການສະໜອງທຶນ ເມື່ອມີຄວາມຕ້ອງ ການເກີດຂຶ້ນໂດຍກົງ; ສະໜັບສະໜູນຊັບສິນ ບາງປະເພດ ແລະ ປະເພດສະເພາະ ຂອງການປ່ອຍ ກູ້; ແລະ

ສະໜອງການຄ້າປະກັນອື່ນໆ. ໃນຂະນະທີ່ວິການເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ຮັກສາສະຖຽນລະພາບໃນບາງສະຖາບັນດ້ານການເງິນ, ແຕ່ມາດຕະການດັ່ງກ່າວຈະນຳມາພ້ອມກັບຄວາມສ່ຽງ ທີ່ຈະບົດເບື້ອນການຕັດ ສິນໃຈການຈັດສັນດ້ານສິນເຊື້ອ, ຜັກດັນບັນດາຫລາດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ພິເສດອອກ, ບໍ່ນິຍົມບັນດາສະຖາບັນການເງິນທີ່ມີປະສິດທິພາບກວ່າ ທີ່ບໍ່ຕ້ອງການການສະໜັບສະໜູນຈາກພາກລັດ, ແລະອາດຈະເຮັດໃຫ້ຕົ້ນທຶນສຸດທ້າຍເພີ່ມຂຶ້ນ ຕໍ່ກັບຜູ້ເສຍພາສີອາກອນ. ຕາມທີ່ຈິງແລ້ວ, ກໍ່ໄດ້ມີຄວາມເປັນຫ່ວງກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ງົບປະມານຂອງລັດຖະບານຄ້າປະກັນ ແລະ ການປະກອບທຶນຄືນໃໝ່, ຊຶ່ງສະທ້ອນເຮັດໃຫ້ການຂະຫຍາຍຄວາມຜິດພາດຂອງສິນເຊື້ອສູງຂຶ້ນ ແລະ ການຈັດສິນເຊື້ອທີ່ບໍ່ແນ່ນອນຕໍ່ກັບບາງຫົວໜ່ວຍເອກະລາດ.

ຄວາມໄວ ແລະ ຂະໜາດຂອງວົງຈອນໂຕ້ຕອບດ້ານລົບລະຫວ່າງເສດຖະກິດ ແລະ ລະບົບການເງິນໄດ້ຂະຫຍາຍອອກຫລາຍຈົນກວ່ານະໂຍບາຍຈະຮັບມືໄດ້ແລ້ວ. ການປະຕິການທີ່ຮີບດ່ວນ ແລະ ເດັດຂາດແມ່ນຈຳເປັນເພື່ອ ຢຸດຢັ້ງການຊຸດຖອຍລົງ ຂອງການສະສົມການຂາດທຶນ. ຄຳສິນເປື້ອງ ແມ່ນເບິ່ງຄືວ່າຈະສູງກວ່າ ຈຳນວນເງິນທີ່ໄດ້ຈັດສັນໄວ້ໃນປັດຈຸບັນ- ສ່ວນຫລາຍແມ່ນຈະຂຶ້ນກັບຄວາມໄວຂອງການພື້ນຟູຄວາມໝັ້ນໃຈ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນວິທີການທີ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ ມີການປະສານງານກັນນັ້ນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ວາງກອບເຂົ້າໃນ

ຍຸດທະສາດທີ່ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບບັນດາອົງປະກອບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ຕ້ອງປະກອບທຶນໂດຍໄວ ແລະ ມີມາດຕະການທີ່ຈະຮັບມືກັບບັນດາຊັບສິນທີ່ມີບັນຫາ. ການປະເມີນແຜນທຸລະກິດ ຂອງ ທະນາຄານ—ແລະ ຕັດສິນວ່າສະຖາບັນການເງິນໃດທີ່ຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫລືອທາງການເງິນຈາກພາກລັດໂດຍ ອີງໃສ່ຄວາມອາດສາມາດເຕີບໂຕໄດ້ຂອງພວກເຂົາ—ຄວນຈະດຳເນີນກ່ອນຢ່າງຕັ້ງໜ້າໂດຍມີການຊີ້ນຳ, ດັ່ງທີ່ປະຫວັດສາດໄດ້ແນະນຳ ວ່າຖ້າຫາກຕ້ອງລໍຖ້າດົນເທົ່າໃດ, ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ມີ ຕົ້ນທຶນງົບປະມານສູງເທົ່ານັ້ນ. ທະນາຄານໃດ ທີ່ມີພາລະດ້ານຊັບສິນສ່ຽງ, ແຕ່ສາມາດສະສາງ ໄດ້ ແລະ ມີຄວາມອາດສາມາດເຕີບໃຫຍ່ໄດ້, ແມ່ນຈະປັບປຸງໂຄງສ້າງໃໝ່ ແລະ ປະກອບທຶນຄືນໃໝ່, ແລະ ບັນດາທະນາຄານໃດທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດເຕີບໃຫຍ່ ພາກລັດຄວນຈະຊື້ເອົາເລີຍ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍ່ປັບປຸງໂຄງສ້າງຄືນໃໝ່ ພ້ອມທັງຂາຍຕໍ່, ຫລື ບົດກິດຈະການຕາມລຳດັບ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ການເພີ່ມເງື່ອນໄຂທີ່ຮັດກຸມ ຄວນຈະນຳມາໃຊ້ກັບທະນາຄານທີ່ໄດ້ຮັບທຶນຈາກພາກລັດເປັນຈຳນວນຫລາຍ. ຂະບວນການປັບປຸງໂຄງສ້າງຄືນອາດຈະລວມເຖິງການນຳໃຊ້ກັບທະນາຄານຂອງລັດທີ່ອ່ອນແອ ເພື່ອສະສາງບັນດາຊັບສິນທີ່ມີບັນຫາອອກຈາກໃບສະຫລຸບຊັບສິມບັດຂອງສະຖາບັນ.

- *ນະໂຍບາຍດຳເນີນໄລຍະສັ້ນ ແລະ ຮີບດ່ວນ ແລະ ການປະຕິບັດການຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມີຄວາມສອດ ຄ່ອງກັບວິໄສທັດໄລຍະຍາວ ສຳລັບໂຄງສ້າງ ຂອງ ກັບລະບົບການເງິນ ທີ່ສາມາດເຕີບໃຫຍ່ໄດ້. ຖ້າບໍ່ບັນລຸໄດ້ດັ່ງກ່າວມານີ້, ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື ໃນນະໂຍບາຍຕ່າງໆຈະຖືກຕັ້ງຄຳຖາມຄືນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ມັນຈະສຳຄັນທີ່ຈະຮັບຮູ້ວ່າ ການດັດປັບ ຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງສືບຕໍ່ໄປໃນໄລ ຍະໜຶ່ງ ແລະ ຂະແໜງການເງິນທີ່ສາມາດ ເຕີບໃຫຍ່ໄດ້ໃນອານາຄົດ ຈຶ່ງຈະເພີ່ມໜີ້ຂຶ້ນ ໃນລະດັບໜ້ອຍ ແລະ ຈະມີ ຜົນກະທົບນ້ອຍກວ່າ ຕໍ່ກັບບັນດາເສດຖະກິດຂອງປະເທດອື່ນໆ. ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າ, ການທີ່ປະຕິບັດໄດ້ອັດຕາສ່ວນ ທຶນຂອງທະນາຄານທີ່ສູງກ່ວາ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ດຳເນີນເປັນກ້າວໆ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນ ຜົນກະທົບ ໂຕ້ຕອບທາງລົບອື່ນ ແລະ ເພື່ອສົ່ງເສີມການ ປ່ອຍກູ້ໃຫ້ບັນດາຜູ້ກູ້ຢືມທີ່ມີປະສິດທິພາບ. ປະສິດທິການກ່ຽວກັບວິກິດການຄ້າກ່ອນໆ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການເຕີບໂຕດ້ານ ສິນເຊື່ອຈະຊຸກຊ້າພື້ນຄືນ ແລະ ຈະບໍ່ປົກ ກະຕິຈົນກວ່າຈະໄດ້ມີການສະສາງ ໃບສະຫລຸບຊັບສິນບັດຂອງທະນາຄານ.*
- *ລະບຽບຄຸ້ມຄອງຂະບວນການສ້າງລະບົບການ ເງິນທີ່ມີສະຖຽນລະພາບກວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງ ຈະແຈ້ງ ແລະ ສອດຄ່ອງ. ເພື່ອສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈ ຄືນ, ຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ ໃນການດຳເນີນນະໂຍບາຍຂອງທັງພາກເອກະ*

ຊົນ ແລະ ພາກລັດ ແມ່ນເປັນສິ່ງສຳຄັນ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດ ຕ້ອງຮັກສາຄວາມໂປ່ງໃສ ໃນດ້ານນະໂຍບາຍ, ການໝູນໃຊ້ການສະໜັບສະໜູນຂອງລັດ, ແລະ ບໍ່ວ່າການດຳເນີນການຕັດ ສິນໃດໆ ຕໍ່ກັບ ບັນດາສະຖາບັນການເງິນ ສະເພາະ. ການນຳໃຊ້ລະບຽບການນີ້ ໂດຍສະ ເພາະແມ່ນຕໍ່ກັບການຈຳແນກ ແລະ ການຕີມູນຄ່າ ຂອງຊັບສິນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງກັບບັນດາທະ ນາຄານທີ່ຖືກຊ່ວຍເຫລືອ, ຕໍ່ກັບບັນດາເງື່ອນໄຂ ທີ່ຈະນຳໃຊ້ໃນການປະກອບທຶນຄືນ, ແລະ ລະດັບຂອງທຶນຮອງຮັບທີ່ ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຫັນວ່າ ພຽງພໍ.

- *ການຮ່ວມມືລະດັບສາກົນຕໍ່ກັບກອບວຽກນະໂຍ ບາຍການເງິນ ຄວນຈະໃຫ້ບຸລິມະສິດສູງ. ການນຳໃຊ້ເງື່ອນໄຂທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫລາຍໃນເວ ລາໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນແກ່ບັນດາສະຖາບັນ ການເງິນນັ້ນ ຄວນຈະຫລີກລ້ຽງ ເພື່ອປ້ອງກັນ ບໍ່ໃຫ້ມີບັນຫາຕາມມາທີ່ບໍ່ໄດ້ຈົງໃຈໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ ຈາກການບົດເບືອນດ້ານການແຂ່ງຂັນ ແລະ ການເກັ່ງກຳໄລດ້ານລະບຽບການ. ການຮ່ວມມື ລະດັບສາກົນ ກໍ່ຈຳ ເປັນເພື່ອຫລີກລ້ຽງການ “ເຫັນແກ່ປະເທດຊາດ” ຈົນເກີນໄປ, ປ່ອນທີ່ມີ ສະຖາບັນພາຍໃນ ຍັງດຳເນີນການໄດ້ ຫລື ສົ່ງເສີມການສະໜອງສິນເຊື່ອພາຍໃນ ທີ່ສົ່ງຜົນ ກະທົບຮ້າຍແຮງຕໍ່ປະເທດອື່ນ. ກອບວຽກກ່ຽວ*

ກັບການລົ້ມລະລາຍທີ່ສອດຄ່ອງຫລາຍຂຶ້ນ
ສຳລັບສະຖາບັນການເງິນ ອາດຈະຊ່ວຍໄດ້.

ບໍ່ມີຮູບແບບດຽວໃດໃນການປັບປຸງໂຄງສ້າງຄືນໃໝ່
ຈະເໝາະສົມສຳລັບທຸກໆປະເທດ ຫລື ທຸກໆທະນາ
ຄານ, ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າຮູບແບບຈະແຕກຕ່າງກັນ,
ແຕ່ການຮ່ວມມືລະດັບສາກົນ ຍັງເປັນສິ່ງສຳຄັນຍິ່ງ.
ວິທີການແກ້ໄຂບ່ອນທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ດັດປັບ ຄວນຈະ
ດຳເນີນການພາຍໃຕ້ຍຸດທະສາດທີ່ຄືກັນ ແລະ
ກອບວຽກທີ່ຮັບປະກັນຄວາມຈະແຈ້ງ ແລະ
ຄວາມເທົ່າທຽມກັນໃນດ້ານການແຂ່ງຂັນ.

ການໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ໄດ້ປະກາດໄວ້ໂດຍຜ່ານ
ບັນດານະໂຍບາຍໃນຫລາຍໆເຂດ ແລະ ມາດຕະ
ການໃນການແກ້ໄຂບັນຫາວິກິດການ ແມ່ນໄດ້ຮັບ
ການຕ້ອນຮັບ. ໃນໄລຍະກາງ, ການລິເລີ່ມ ທີ່ໄດ້
ດຳເນີນໄປເພື່ອຈະປັບປຸງບັນດາກອບວຽກກ່ຽວກັບ
ລະບຽບການ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ຈະເປັນຂອດສຳຄັນ
ທີ່ຈະສ້າງລະບົບການເງິນທີ່ຍືດຍຸນ ແລະ ເຕັມໄປ
ດ້ວຍນະວັດຕະກຳ.

